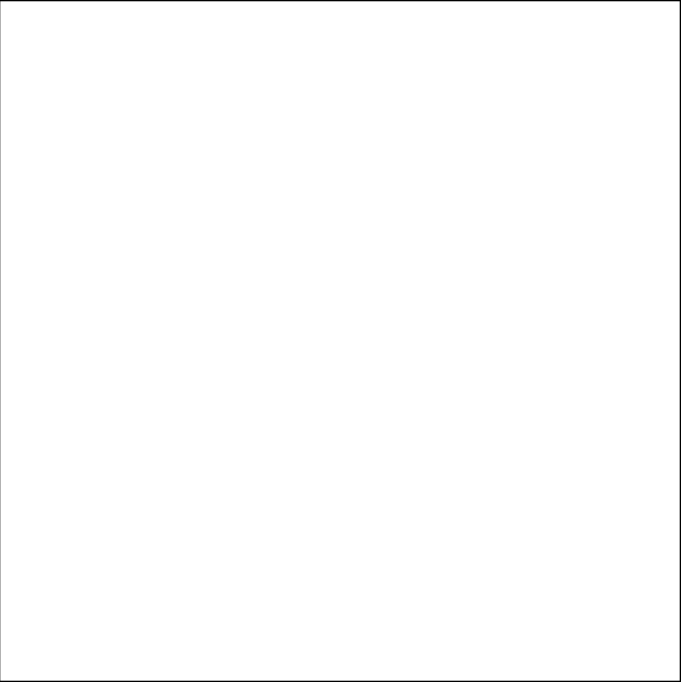

Агостинова прича

Agostino's story

LIDA Italia

Billie Cejka Risnes

Jelena Licina

5

Српски / English

LIDA Stories

lidastories.net

Агостинова прича / Agostino's

story

LIDA Italia

Billie Cejka Risnes

Jelena Licina (sr)

This work is licensed under a Creative Commons
[Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0).
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

Зовем се Агостино и имам 51 годину. Мој посао је достава хране бициклом. Имам две кћерке, али једва да разговарамо. Њихова мајка и ја више не живимо заједно јер смо разведени.

...

My name is Agostino and I am 51 years old. My job is delivering food by bicycle. I have two daughters, but we hardly ever speak. Their mother and I no longer live together because we are divorced.

I live with my mother, as I cannot afford to pay rent after the divorce. Rent is very expensive in this city.

...

Живим са мајком јер не могу да платим кирију након развода. У овом граду је веома скупо изнајмљивање стана.

Пре неколико месеци радио сам као домар у једној компанији. Поправљао сам ствари које су биле покварене, носио кутије и помагао када је коме било потребно. Једног дана компанија ме је отпустила. Нисам разумео зашто.

...

A few months ago I was working as a janitor for a company. I repaired things that were broken, carried boxes, and helped when anyone needed it. One day the company fired me. I did not understand why.

Након много времена сав наш труд се исплатио. Једна велика доставна компанија је морала да плати огромну казну и да радницима да стална запослења. Било је то први пут да се то догодило било где у целом свету. Изгледа да ствари почињу да се побољшавају.

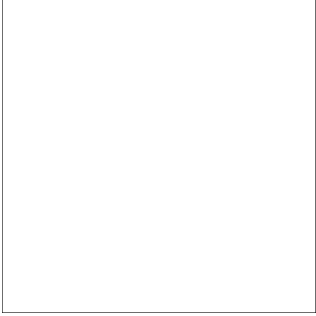
...

After a long time all our hard work paid off. One big delivery company had to pay a huge fine and to give workers permanent jobs. It was the first time that had happened anywhere in the whole world. It looks like things are starting to improve.

Видео сам многе људе како достављају храну бициклима. Знам да возим бицикл, па сам покуцао на врата велике доставне компаније. Понудили су ми три евра за сваку испоруку. Зарађујем 40€ дневно, 60€ ако имам среће и ако ми муштерије дају напојницу.

...

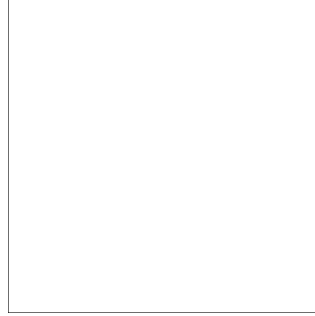
I saw many people delivering food by bicycle. I can ride a bicycle, so I knocked on the door of a big delivery company. They offered me three euros for each delivery. I make 40€ per day, 60€ if I am very lucky and the customers tip me.

Заједно са достављачима из других компанија сам похађао курс о правима радника у локалном синдикату. Понудили су нам бесплатне правне савете. Борили смо се да добијемо више признања и права.

...

Together with delivery people from other companies, I took a course on workers' rights with a local union. They offered us legal advice free of charge. We struggled to get more recognition and rights.

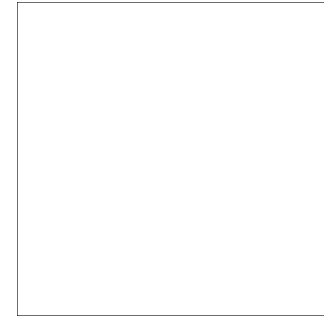

Не добијам плаћени годишњи одмор, нити боловање, једва да имам икаква права. Мислим да то није у реду, али ми треба посао. Већина осталих запослених су имигранти из целог света.

...

I get no paid holiday, no sick pay, hardly any rights at all. I do not think that is right, but I need the job. Most of the other employees are immigrants from all over the world.

Многи достављачи бивају повређени у несрећама сваког дана. Онда, када је 25-годишњег достављача ударио аутомобил и он погинуо, надлежни су почели да нас примећују. Штета што је морао да умре пре него што се то догодило.

...

Many delivery people are injured in accidents every day. Then, when a 25-year-old deliveryman was hit by a car and died, the authorities started noticing us. It is a shame he had to die before that happened.